

ΙΙΔΑ ΒΑΓΓΕΛ

Στὴ ΜΜ.

Σ' ἀποζητοῦσα στὴ ζωὴ καὶ σ' ἡῦρα στὸ βί-
βλιο,

Ψυχὴ πλασμένη ἀπὸ κρίνα κι ἀπὸ ἀτσάλι,
Ψυχὴ αἰθερολάμνα κι ὄνειροπετούσα...

ὦ Μοῦσα, ποὺ τὴν ἄρπα κρούς στὰ αἰθέρια
[πλάτια,

ὦ κόρη, ποὺ τὴν ἄρπα ἀκούς ψηλάθε ἀπ'
[τοὺς αἰθέρες,

Ὀνειρο καὶ πραγματικότητα μαζί, ζωὴ καὶ
[ἥσικι,

Ἔλα, ὦ, δέομαί σου, ἔλα,
κρούς τὴν πόρτα μου τὴ σκεβρωμένη,
κρούς τ' ἔγνε νάνοιχτεῖ νὰ μποῦν τὰ Νιάτα,
τὰ Νιάτα ποὺ τάποζητῶ καὶ ποὺ τὰ τρέμω...

Ἴλδα Βάγγελ, κόρη τοῦ Βορρά,
τὸ χιόνι στὴν εἰδὴ κι ἂν ἔχεις, μέσα,
τὸ ξέρω, στὴν ψυχὴ σου καίει βουλκάνος
καὶ φλέγομαι θωρώντας σε καὶ στάχτη
σκορπιέται ὅση ζωὴ μοῦ ἀπομένει.
Τί θέλω πιά νὰ ζήσω μιὰ καὶ σ' εἶδα
μιὰ κι ἄκουσα τὴν προσταγὴ σου ;

« — Πάντα
ψηλά, καὶ πιδ ψηλά, πρὸς τοὺς αἰθέρες,
τὴν ἄρπα τὴν αἰολικὴ νάκούσεις !... Τότε
καὶ μόνο τότε θὰ γενῶ δική σου . . .
Τότε καὶ μόνο τότε ἡ ἀγκυλιά μου
θὰ σοῦ ἀνοιχτεῖ καὶ μόνο τότε
ἡ Νιότη μου καὶ Νιότη σου θὰ γίνει... »

Παρθένα, ποὺ ὁ ἥλιος τῶ μαλλιώ σου
τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς σου ἀντιφεγγίζει, ἔλα,
ὦ ἔλα καὶ σοῦ ἔστησα τὸ θρόνο
στὸ «Ρόδινο Βασίλειο» . . ὦ, ἔλα
κ' ἡ προσταγὴ σου θὲ νὰ γίνει :

— Πάντα
ψηλά καὶ πιδ ψηλά, ὡς τὴν κορφή ἀπάνω,
τὴν ἄρπα τὴν αἰολικὴ νάκούσω, τὸ τραγούδι
ν' ἀκούσω τῆς Ἀγάπης, κι ἄς πεθάνω...

Ἐξέδρα Ν. Φ. λήρου 2 7.915.

ΑΛΚΑΙΟΣ

— Ὅλη τὴν πολιτικὴ μας κατάντια κα' ἄφεσε νὰ τὴν
μπουλιάρει μέσα σ' ἓνα σατυρικό τ. υ . εἰς ἀστικό ὁ Πολ.
Δημητρακόπουλος στὰ φετεινὰ «Παναθήναια». Νά το :

«Κανέναν ὡς τὰ σήμερα τὸ ζήτημα δὲ λύνει
»κι ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς Βουλῆς καὶ πάλι ξανακλείνει
»καὶ σκούζει ὁ δούτοχο: Λαὸς ποὺ ἰρῆκε τὸν μπελά του:
»—Ἀνοίξε θύρα τοῦ ἀλητῆ καὶ θύρα τοῦ Πιλάτου!»

EDGARD ALLAN POE

ΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ

Ἀλήθεια!—νεβρικός—πολύ, παραπολύ, φοδερὰ νε-
βρικός εἶμουν καὶ εἶμαι ὅμως, γιατί, πῶς μπορεῖτε νὰ
πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλός; Ἡ ἀρρώστειά μου ἀφτὴ μού-
χεν ὀξύνει τίς αἰσθήσεις—δὲ μοῦ τίς χαλάσε, δὲ μοῦ
τίς ἀδύνη. Καὶ πάνου ἀπ' ὅλες ἡ ἀκοή μου εἴταν ὀξύ-
τατη : ὅλες τίς ἄκουγα τίς ψαλμοῦδιές στὰ οὐράνια, κι
ὅλα τὰκουγα ποὺ γίνονταν στὴ γῆς κι ἄκουγα κι ἀπ'
τὰ ξεχύματα τῆς Κόλασης πολλὰ ! Πῶς, λοιπόν, στὸ
Θεὸ σας, εἶμαι τρελλός; Ἀκοῦστε, καὶ προσέξτε, πόσο
ισόρροπα, πόσο γερά—πόσο γαλήνια μπορῶ νὰ σᾶς
τὸ πῶς ὅλο μου τὸ ἱστορικό.

Μοῦναι ἀδύνατο νὰ πῶ πῶς μοῦ πρωτοκατέβηκεν
ἡ ἰδέα· μὰ μιὰ καὶ μοῦρθε στὸ κεφάλι, μάνησυχοῦσεν
ὀλοένα, μέρα καὶ νύχτα. Σκοπὸς μου κανείς. Πάθος
—κανένα. Τὸν ἀγαποῦσα ἐγὼ τὸ γέρο. Ποτέ του δὲ
μ' ἀδίκησε. Ποτέ του δὲ μὲ πείραξε, καμμιάν ἀπὸ μέ-
ρους του προσβολὴ δὲν εἶχα δοκιμάσει. Γιὰ τὸν πλοῦτο
του ποτέ δὲ μοῦκαψε τὰ στίγη πόθος.

Θαυρῶ εἴταν τὸ μάτι τοῦ Ναί, ναι, ἀφτό, ἀφτό ἡ αἰ-
τία! Ἐνα ἀπ' τὰ μάτια του ἔμοιαζε σὰ μάτι γύπα—
ἓνα ὠχρογάλαζο μάτι, μὲ μιὰ ψλοκορδέλα, μ' ἓνα κα-
κόπεπλο ἀπάνουθὲ του. Καθε ποὺ τὸ ἀντίκρυζα μεθ'
πάγωνε τὸ αἷμα· κι ἔτσι, σιγά-σιγά—πολύ βαθμυδικά—
τὸ πῆρα ἀπόφασή μου νὰ τοῦ στερήσω τὴ ζωὴ τοῦ
γέρου—νὰ γλύτωνα γιὰ πάντα ἀπ' τὸ στρίγγλικό του
μάτι.

Λοισόν, ἐδῶ εἶνε τὸ παράξενο. Σεῖς θὰ μὲ παίρνετε
γιὰ τρελλό. Οἱ τρελλοὶ δὲν ξέρουνε τίποτε. Μὰ ἔπρεπε
νὰ μὲ βλέπατε. Θάξιζε νὰ μὲ βλέπατε μὲ τί νοῦ δού-
λεψα—μὲ τί προφύλαξη—μὲ τί πρόβλεψη—μὲ τί προ-
παίηση ἀρχισα καὶ τέλειωσα τὴ δουλειά μου! Ποτέ
μου δὲν ἐδείχτηκα πιδ ἀγαθὸς πρὸς τὸ γέροντα, ποτέ
ἐβγενικώτερα δὲν τοῦ φέρθηκα ἀπ' τὴν ἐβδομάδα πρὶν
τόνε σκοτώσω. Καὶ κάθε νύχτα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα,
ἔστριβα τὸ μάνταλο τῆς θύρας του καὶ τὴν ἀνοίγα—ἄ,
μὰ τόσο ἀπαλά! Κι ἔπειτα, ἔταν τὴν ἀνοίγα ἀκριτὰ
γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ κεφάλι μου μαζί μ' ἓνα φανὸ ὀλό-
κλειστο, μπουλωμένο ἔτσι προσεχτικὰ ποὺ νὰ τανιδύνατο
νὰ ξεχυθῇ στὸ δωμάτιο τὸ φῶς του, ἔχωνα τὸ κεφάλι μου
μέσα! ὦ, θὰ γελοῦσατε χωρὶς ἄλλο, ἂν μὲ βλέπατε
μὲ τί πενηριά τῶσπρωχνα μέσα! Τὸ κινούσα σιγὰ πάλυ,
πολὺ σιγά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν εἴτανε φόβος νὰ χαλάσω
τοῦ γέροντα τὸν ὕπνο. Ἐκανα μιὰν ὥρα νὰ τὸ περασῶ
ὀλόκληρό μου τὸ κεφάλι μέσα ἀπ' τὴν ἀνοίγαν ὥστε νὰ
τόνε βλέπω πλαγιασμένο πάνου στὸ κρεββάτι του. Ἄ!
—Ἐνας τρελλὸς μπεροῦσε νὰ ναι ὡς τόσο καλεβ:λε-
φτή; Κι ὑπερῶτερα, ἔταν πειὰ τὸ κεφάλι μου βρι-
σκουνταν γιὰ καλὰ μέσα στὴν κάμαρα, σιγ:ξεκνέπαζα
τὸ φανό, προσεχτικώτατα—ὦ, ἔτσι προσεχτικὰ—
προσεχτικὰ «γιατὶ τρίζαν τὰ στριφτάρια» τὸν ξεμπού-